

SOMMAIRE/INHOUD

Woord van de Voorzitter - Mot du Président	2
Afvalsector wil statiegeld voor “brandbare” lithium-ionbatterijen.....	3
Bouteilles en plastique usagées	4
EC schaart afvalverbranding onder ETS	5
Biométhanisation à Bruxelles	6
Nieuwe EU-regels	7
Des panneaux solaires de seconde main	8
België zamelt recordhoeveelheid oude zonnepanelen in	9
Recyclage : une usine belge de plus	10
Knauf komt EPS-afval op de werf halen	11
Des biscuits fabriqués pour nourrir les astronautes ?	12
Valipac en Raff Plastics recycleren big bags	13
Vêtements invendus	14
Blik op België	16
Vers une solution pour assurer la rentabilité du recyclage des batteries ?	17
Mini-recyclagepark	18
Bebat roept eigenaars van thuisbatterij op	19
Uitstel en afstel teisteren groen industriepark	20
België test sorteertechnologie	23

Mot du Président

Cher(e)s membres,

Nous sommes ravis de vous offrir quelques articles pêchés dans la presse généraliste et spécialisée au cours de cet été caniculaire. Nous espérons qu'ils éveilleront chez vous des marques d'intérêt. Par ailleurs, je profite de ce numéro pour vous informer que le 25 novembre prochain, nous organiserons notre journée d'automne autour de la thématique de la logistique durable. Ce sera aussi l'occasion de nous interroger sur les conséquences des désordres climatiques sur cette chaîne logistique durable puisque cet été le transport par voie d'eau a été mis en difficulté par un tirant d'eau insuffisant sur certains grands fleuves européens.

Mais ce sera aussi l'occasion de voir comment ce secteur se positionne sur les grands enjeux de décarbonation et les solutions qui se dégagent dans ce cadre.

Si la thématique vous intéresse, pensez à vous inscrire !

D'ici là, bonne lecture !

Vincent Jumeau **Président**

Woord van de Voorzitter

Beste leden,

Met genoegen presenteren wij u een selectie artikelen uit de algemene en gespecialiseerde pers van deze warme zomer. We hopen dat ze uw interesse zullen wekken. Daarnaast wil ik u graag laten weten dat we op 25 november onze herfstdag over duurzame logistiek houden. Tijdens deze conferentie zullen we de impact van klimaatverandering op deze duurzame toeleveringsketen onderzoeken, aangezien het scheepvaartverkeer deze zomer werd gehinderd door onvoldoende diepgang op enkele grote Europese rivieren.

Het is ook een gelegenheid om te zien hoe deze sector zich positioneert ten aanzien van de grote uitdagingen van de decarbonisatie en welke oplossingen hiervoor ontstaan.

Als dit onderwerp u interesseert, kunt u zich inschrijven!

Tot die tijd wensen we u veel leesplezier!

Vincent Jumeau **Voorzitter**

Afvalsector wil statiegeld voor “brandbare” lithium-ionbatterijen

De afvalsector in ons land vraagt de invoering van een statiegeld-systeem voor zogenaamde lithium-ion batterijen. Die kunnen brand veroorzaken wanneer ze bijvoorbeeld in een vuilniswagen of in een afvalverbrandingsinstallatie in elkaar worden gedrukt, of beschadigd geraken. Wat in het verleden al verschillende zware branden veroorzaakte, of vuilniswagens of verbrandingsinstallaties ernstig beschadigde.

“Lithium-ionbatterijen zitten vandaag in steeds meer alledaagse producten, van smartphones en laptops tot speelgoed, e-sigaretten, schoenen en kleine huishoudtoestellen. Wanneer deze producten verkeerd worden gesorteerd en weggegooid, belanden ze bij het restafval, papier en karton, oude metalen of nog andere stromen waar ze niet in thuishoren. En dat kan verstrekken gevolgen hebben”, aldus Denuo, de Belgische werkgeversfederatie van private afval- en recyclagebedrijven.

Naast het invoeren van statiegeld - waardoor zulke batterijen niet langer achteloos worden weggegooid - pleit de sector ook voor een meer beperkt gebruik van lithium-ionbatterijen: “het moet functioneel noodzakelijk zijn. “ Wat bijvoorbeeld bij bepaalde e-vapes of lichtgevende gadgets niet meteen het geval is.

Bron : Het Nieuwsblad

Hoe gebeurt veilige opslag van lithium-ion batterijen?

Lithium-ion batterijen moeten soms een tijdje opgeslagen worden, bijvoorbeeld als ze moeten wachten op transport. Dat vraagt om een aantal veiligheidsoverwegingen.

Moet je zelf lithium-ion batterijen opslaan? Dan zijn dit enkele algemene regels die je best in acht neemt:

- Bewaar de cellen in een droge, goed verluchte ruimte, op de aanbevolen temperatuur. Zo verleng je de houdbaarheid van de batterijen.
- Zorg ervoor dat de contacten van de batterijen geen kortsluiting kunnen veroorzaken. Bedek ze met tape of met de afdekking van de fabrikant.
- Voorkom sterke vibraties.
- Zorg ervoor dat de batterijen niet worden blootgesteld aan extreme weersomstandigheden en temperatuurschommelingen.
- Plaats geen zware voorwerpen op dozen die lithium-ion batterijen bevatten.
- Sla lithium-ion cellen op in containers die daarvoor zijn voorzien, zoals de containersoorten die in de ADR staan opgelijst.
- Bewaar de cellen niet bij brandbare, licht ontvlambare of explosieve materialen.
- Bewaar geen grote hoeveelheden batterijen als dat niet nodig is.
- Hou beschadigde en nieuwe cellen gescheiden.
- Hou een brandblusapparaat voor lithium-ion batterijen in de buurt van de batterijen.
- Vraag de brandweer om advies rond brandpreventie, om de risico's in je opslagruimte tot een minimum te beperken.

Bron : Bebat

Bouteilles en plastique usagées

Ces bouteilles en plastique usagées pourraient finir dans les batteries des voitures électriques

Peu connu du grand public, le graphite est un matériau très présent dans les accumulateurs lithium-ion. Il sert d'anode. L'anode est l'une des deux électrodes d'une batterie. Elle sert notamment à stocker les ions lithium pendant la recharge, avant de les libérer lorsque la batterie alimente le véhicule.

Le graphite fait donc partie de ces ressources devenues stratégiques avec l'essor des voitures électriques et du stockage stationnaire. Des chercheurs de l'Université Penn State, aux États-Unis, ont voulu explorer une piste inattendue : transformer des bouteilles en plastique en matériau utile pour les batteries. Les scientifiques se sont intéressés au polyéthylène téréphtalate, plus connu sous le nom de PET, le plastique utilisé dans les bouteilles.

Se passer des catalyseurs métalliques

Leur méthode consiste à broyer ces déchets, puis à les associer à une faible quantité d'oxyde de graphène avant un traitement thermique. Les chercheurs affirment avoir obtenu les meilleurs résultats avec 2,5 % d'oxyde de graphène, une proportion suffisante pour favoriser l'organisation du carbone en cristaux de graphite. L'intérêt de cette approche est aussi de se passer de catalyseurs métalliques, comme le fer, le nickel ou le cobalt.

Cela permettrait d'éviter des étapes supplémentaires de purification pour éliminer les résidus métalliques. Selon les chercheurs, le graphite obtenu présente même une structure plus ordonnée que certains graphites naturels du commerce. À ce stade, il ne s'agit pas encore d'une solution prête pour les gigafactories. Les prochaines étapes consisteront à évaluer les performances réelles du matériau dans des cellules lithium-ion.

Si ces essais se confirment, le PET pourrait devenir une ressource inattendue pour la filière batterie.

Source : Automobile Propre

EC schaart afvalverbranding onder ETS

Als het aan de Europese Commissie ligt, wordt Europa 's werelds eerste "elektrisch aangedreven continent". Een herziening van het emissiehandelsstelsel is onderdeel van die ambitie, inclusief een uitbreiding naar afvalverbranding.

De Europese Commissie (EC) kondigde vrijdag een Elektrificatie Actieplan aan, dat moet zorgen dat Europa nog vaker gas en kolen links laat liggen en meer elektriciteit gaat gebruiken. Voor 2040 wordt een elektrificatie-doelstelling van 46 procent onderzocht, wat 260 miljard euro per jaar aan import van fossiele brandstoffen zou kunnen besparen.

Voor die transitie is ook een sterkere koolstofmarkt nodig, en daarom is een herziening van het Europese emissiehandelsstelsel (EU ETS) onderdeel van het actieplan. De herziening actualiseert de lineaire reductiefactor (LRF) van 3,7 procent voor 2031-2035 en 1,7 procent voor 2036-2040, waardoor het traject geleidelijker wordt en beter aansluit bij het binnenlandse klimaatambitieniveau. De focus ligt daarnaast sterk op investeringen, met bijvoorbeeld extra financiering vanuit de Industrial Decarbonisation Bank, het EU-ETS-innovatiefonds en nationale ETS-inkomsten om ETS-sectoren koolstofvrij te maken.

Voor de afvalsector springt het meest in het oog dat het EU ETS wordt uitgebreid naar afvalverbranding. Deze uitbreiding zat er al even aan te komen, maar is nu bevestigd door de Europese Commissie. Tussen 2031 en 2034 vindt een geleidelijke 'infasering' plaats, waarbij lidstaten nog tijdelijk kunnen kiezen hun afvalverbranding buiten het EU ETS te laten vallen, zolang er vergelijkbare nationale maatregelen gelden. De verbranding van gevaarlijk afval zal sowieso buiten het stelsel blijven vallen. ETS-inkomsten kunnen verder ook gebruikt worden om afvalpreventie, hergebruik, recycling en andere maatregelen hoger in de afvalhiërarchie te ondersteunen.

Reacties afvalsector

De afvalsector lijkt voorzichtig positief over het voorstel van de EC, maar heeft ook kanttekeningen. Branchevereniging Fead benadrukt in een reactie dat de Europese afvalsector een belangrijke bijdrage levert aan de klimaat- en circulariteitsdoelen van de EC, en dat het van groot belang is dat afvalbedrijven een "stabiel en voorspelbaar investeringskader" voorgeschoteld krijgen. Fead hamert met name op het vermijden van dubbele koolstofbeprijzing in lidstaten waar al nationale CO₂-heffingen van kracht zijn, zorgen dat het principe 'de vervuiler betaalt' ook hoger in de keten blijft gelden, en aandacht voor betere inzameling, sortering en recycling van plastics. Wanneer de uitstoot van stortplaatsen ook onder het ETS gaat vallen, mag dat wat Fead betreft alleen voor de uitstoot van nieuw gestort afval gelden: er is een uitzondering nodig voor zogenoemde 'legacy emissies'.

Cewep, dat Europese afvalverbranders vertegenwoordigt, benadrukt dat het herziene EU ETS moet zorgen voor prikkels voor een goede milieuprestatie, in lijn met de afvalhiërarchie, en zonder onbedoelde neveneffecten. Cewep wil hierover graag in gesprek met het Europees Parlement en de Europese Raad.

Eswet, de branchevereniging van leveranciers voor afvalverbrandingstechnologie, verwelkomt het voorstel van de EC en dan met name het geleidelijke invoeringspad. Deze invoeringsperiode moet niet slechts een uitstel zijn, maar een periode van voorbereiding, die de tijd geeft om de nodige technische, financiële en regelgevende voorwaarden op te stellen. Ook moet tijdens de invoeringsperiode het gebruik van CO₂-afvang, opslag en gebruik (CCS en CCU) flink opgeschaald worden. Net als Fead benadrukt Eswet dat er meer prikkels nodig zijn hoger in de keten, voor bijvoorbeeld beter productdesign en het gebruik van recyclaat. Afvalverbranders hebben als eindpunt in die keten immers weinig invloed op het koolstofgehalte van het afval dat zij verwerken.

Bron : Afvalonline

Biométhanisation à Bruxelles

Après plus de dix ans de discussions, le gouvernement bruxellois avance vers la création d'une installation de biométhanisation, destinée à traiter jusqu'à 45.000 tonnes de déchets organiques par an à partir de 2029.

C'est un projet dont on parle depuis plus de dix ans à Bruxelles et il pourrait bien atterrir prochainement. Le gouvernement régional a en effet « pris acte » de l'état d'avancement du dossier visant à créer une unité de biométhanisation à Bruxelles. L'appel d'offres aboutira à la désignation « prochaine » de l'opérateur. Les travaux devraient démarrer en 2027, pour une mise en service en 2029.

Le principe de l'unité est de produire du biogaz (méthane et CO₂) à partir de la digestion anaérobie (sans oxygène) de déchets organiques. Ce biométhane peut remplacer le gaz naturel fossile ou servir à la production d'électricité. En l'occurrence, la nouvelle unité bruxelloise, si elle voit le jour, alimentera la station d'épuration Nord de Bruxelles, situé entre le pont de Buda et l'avenue de Vilvorde, à Haren, et gérée jusqu'en mars 2027 par Aquiris, filiale du groupe international Veolia mais qui passera ensuite entre les mains d'Hydria, 100 % publique. Le biogaz remplacera une partie du gaz fossile utilisé par la station.

Des déchets organiques, Bruxelles en collecte beaucoup. Leur tri est obligatoire depuis le 15 mai 2023. L'Agence régionale pour la Propreté (ARP) a collecté 25.700 tonnes de biodéchets (organiques et déchets verts) en 2025, soit un peu plus de 20 kg par habitant et par an. Pour être traités, ces déchets organiques prennent encore la direction de la Wallonie (Liège ou Tenneville) ou de la Flandre (Ypres), à plus de 100 kilomètres de la capitale. Demain, ils seront transformés directement à Bruxelles.

Mais la quantité actuellement collectée est loin de suffire pour alimenter une unité dont la capacité serait de 45.000 tonnes par an. Il faudra donc améliorer les chiffres de collecte auprès des ménages ou aller chercher ailleurs dans la Région, voire à l'extérieur. Une étude réalisée en 2018 chiffrait à plus de 90.000 tonnes le potentiel de collecte chez les particuliers et environ 40.000 tonnes dans les collectivités (marchés, Horeca, écoles, etc.). Reste à capter ce gisement ; un peu plus d'un quart serait collectable. La secrétaire d'Etat promet d'étendre le champ des collectes.

L'Union européenne impose de recycler ou de réemployer les déchets municipaux à 55 % en 2025, 60 % en 2030 et 65 % en 2035. La biométhanisation est une des manières de parvenir à cet objectif. En 2025, Bruxelles atteignait environ 42,7 % de réemploi/recyclage.

L'unité sera gérée par une filiale de l'Agence régionale de Propreté. « Nos déchets ont de la valeur, et nous devons la garder à Bruxelles. Transformer les déchets en énergie locale, c'est reprendre le contrôle de notre modèle énergétique. »

Source : Le Soir

Nieuwe EU-regels

Nieuwe EU-regels voor verpakkingen gelden vanaf 12 augustus 2026, maar ondernemers zitten nog met veel vragen. Sinds vandaag geldt in de hele Europese Unie de verpakkingsverordening PPWR. De eerste verplichtingen blijven beperkt, maar wie online verkoopt aan klanten in andere lidstaten ziet een administratieve last op zich afkomen en voorlopig kan niemand zeggen hoeveel die zal kosten. Vanaf vandaag gelden in de volledige Europese Unie de eerste verplichtingen uit de Packaging and Packaging Waste Regulation, kortweg PPWR. De verordening trad op 11 februari 2025 in werking, verving de verpakkingsrichtlijn uit 1994 en is sinds 12 augustus 2026 rechtstreeks van toepassing in elke lidstaat, zonder omzetting in nationale wetgeving. De bedoeling: minder verpakkingsafval en overal in de EU dezelfde regels voor verpakkingen. Dat de verordening er al langer zat aan te komen, neemt niet weg dat ze veel kleine ondernemers overvalt. Op sociale media circuleren verontwaardigde reacties van zelfstandigen die pas nu ontdekken dat er strengere eisen gelden. Wat vandaag verandert: de verplichtingen die vandaag ingaan, zijn nog relatief technisch. Producenten en importeurs mogen een verpakking alleen nog op de Europese markt brengen als ze een geldige EU-conformiteitsverklaring kunnen voorleggen. Daarmee tonen ze aan dat de verpakking aan de nieuwe voorschriften voldoet, ontbreekt de verklaring, dan mag het verpakte product niet meer worden verkocht. Daarnaast gelden er vanaf vandaag strengere grenswaarden voor PFAS in verpakkingen die met levensmiddelen in contact komen, zoals fastfoodverpakkingen, pizzadozen of bakpapier. De limieten voor zware metalen zoals lood, cadmium en kwik blijven wel op het bestaande niveau. Veel van de strengere verplichtingen worden pas de komende jaren gefaseerd ingevoerd. Vanaf 2027 moeten afhaalzaken klanten toelaten hun eigen verpakking mee te brengen. Vanaf 2028 moeten ze ook een herbruikbaar alternatief aanbieden, zonder meerprijs voor de consument. Vanaf begin 2030 moeten verpakkingen voldoen aan strenge recycleerbaarheidscriteria en verdwijnen bepaalde wegwerpplastics uit de rekken. Voorbeelden zijn individuele sauspompjes en portieverpakkingen in de horeca, hotelshampoo, plastic zakjes voor los fruit of losse groenten onder 1,5 kilogram en krimpfolie om winkelartikelen te groeperen. De doelstellingen lopen verder op tot 2040. Cruciaal is dat veel uitvoerende besluiten nog niet gepubliceerd zijn. Bedrijven weten dus wat er komt, maar niet altijd hoe ze zich precies moeten voorbereiden. Recyclagepartners zoals Fost Plus en de sectorfederaties bieden ondersteuning om de regelgeving behapbaar te maken. Zorgen bij kleine webshops Printed by ACADEMIC Erasmushogeschool Brussel for legal and academic purposes only. Redactie De grootste onrust gaat niet over de verpakking zelf, maar over de registratieplicht die eraan vasthangt. Wie vanaf vandaag verpakte producten rechtstreeks aan een consument in een andere EU-lidstaat verkoopt, kan in dat land als “producent” worden beschouwd. Daardoor moet die ondernemer zich mogelijk aansluiten bij het nationale systeem voor uitgebreide producentenverantwoordelijkheid (EPR) en, afhankelijk van de lidstaat, een lokale gemachtigde vertegenwoordiger aanstellen. Een centraal Europees registratienummer bestaat niet. Elk land heeft een eigen register, eigen procedures en eigen tarieven. Ondernemersorganisatie Unizo waarschuwt dat de kosten voor kleine ondernemingen zo kunnen oplopen tot enkele honderden euro's per land per jaar, bovenop de bijdragen voor inzameling en recyclage. Volgens de organisatie dreigen duizenden Vlaamse kmo's die aan buitenlandse klanten leveren met extra administratie en kosten te worden opgezadeld. “Dit is opnieuw een schoolvoorbeeld van hoe Europa goede doelstellingen ondergraaft met slechte regelgeving”, klinkt het. De Belgische e-commercefederatie Becom reageert genuanceerder. De nieuwe regels zorgen volgens Becom voor een gelijk speelveld ten opzichte van platformen en verkopers van buiten de EU, die tot nu toe aan geen enkele verpakkingsverplichting gebonden waren. Tegelijk vraagt de federatie zich af of de verplichtingen in de praktijk werkbaar zijn en of ze niet in elke lidstaat anders zullen worden ingevuld.

Bron : De Morgen

Des panneaux solaires de seconde main

Bientôt des panneaux solaires de seconde main en Belgique ? Une entreprise de Seraing y travaille

Pratiquement 1800 tonnes. C'est la quantité de panneaux photovoltaïques usagés collectés en Belgique en 2025. A ce jour, ils sont démantelés et en grande partie recyclés. Toutefois, une partie d'entre eux est encore en parfait état de fonctionnement.

En Belgique, et dans toute l'Union européenne, la collecte et le recyclage des panneaux photovoltaïques sont obligatoires. Toutefois, il n'est pas autorisé de les revendre via une filière officielle de seconde main. En effet, une fois dans la filière de démantèlement et de recyclage, ils sont considérés comme un déchet.

Dans l'entreprise Recma à Seraing qui démantèle des panneaux en fin de vie, on s'est rendu compte qu'il y avait énormément de panneaux solaires envoyés en recyclage qui fonctionnaient toujours dont certains avec une grande capacité". Face à l'augmentation des flux et à l'augmentation des déchets, Recma souhaite créer un projet pour pouvoir réemployer ces panneaux, pouvoir les remettre sur le marché".

Mais avant de pouvoir remettre des panneaux solaires usagés sur les marchés, il faut lever certains obstacles. Il y a des freins techniques levé en faisant un testing de qualité pour pouvoir les remettre sur le marché. Il y a des freins au niveau réglementaire. Il y a également un frein économique et une série de questionnements pour l'entreprise d'économie sociale et circulaire : "Comment recréer une valeur marchande à ces panneaux en les mettant sur le marché pour que ce soit rentable pour l'entreprise d'économie sociale qu'est Recma ?"

L'entreprise réfléchit également à la mise en place d'un écosystème spécifique au réemploi de panneaux solaire. Des contacts sont pris afin de donner vie à une filière qui réunirait tout une série d'acteurs, des points de collectes, aux installateurs en passant par des certificateurs.

A ce stade, l'entreprise serésienne qui a traité 500 tonnes de panneaux en 2025 anticipe une future filière en sélectionnant déjà des panneaux en bon état et surtout en les testant pour estimer leur sécurité et surtout leur capacité de production.

"Aujourd'hui, on pense que dans l'ensemble des panneaux que l'on reçoit, il y a plus de la moitié qui est en état de fonctionnement et qui pourraient être remis sur le marché. On a décidé de se concentrer sur les panneaux qui sont de la plus grande qualité donc qui aient la plus grande valeur marchande. Ça représente 10% des panneaux que l'on réceptionne chez Recma et donc c'est sur ces 10% là que l'on veut travailler dans le cadre du projet", explique Céline Naveau, la directrice générale de Recma groupe.

Le projet de l'entreprise liégeoise a été sélectionné dans le cadre du programme d'économie circulaire "Allez Circulez" de la Fondation Roi Baudouin, programme d'accompagnement qui a été mis sur pied pour développer et accélérer l'innovation parmi les entreprises d'économies sociales et circulaires.

La fondation Roi Baudouin apporte un accompagnement et un soutien financier au projet, jusqu'à 80.000 euros.

La société liégeoise espère en tout cas concrétiser cette filière de réemploi de panneaux solaires d'ici fin 2028.

Source : RTBF

België zamelt recordhoeveelheid oude zonnepanelen in

PV Cycle Belgium heeft afgelopen jaar een recordhoeveelheid van 1.785 ton afgedankte zonnepanelen ingezameld, een groei van bijna 20 procent. Bovendien werden bij de organisatie 14.000 stekkerzonnepanelen aangemeld.

PV Cycle Belgium vierde afgelopen jaar het tienjarig jubileum. Country Manager Belgium Johan Goossens en voorzitter Steven Leeten stellen dat het systeem inmiddels stevig verankerd is. ‘Wat begon met een beperkt aantal aangesloten bedrijven, is uitgegroeid tot een breedgedragen sectorinitiatief’, aldus Goossens en Leeten. Waar bij de start 92 bedrijven aangesloten waren, zijn dat er inmiddels 435, een verviervoudiging die volgens de organisatie de groei van de Belgische zonne-energiemarkt weerspiegelt.

Einde levensduur

De ingezamelde hoeveelheid steeg van 1.491 ton in 2024 naar 1.785 ton in 2025. Volgens PV Cycle Belgium is dit geen tijdelijke piek, maar een structurele ontwikkeling: de eerste generaties zonnepanelen bereiken het einde van hun levensduur en maken plaats voor efficiëntere installaties, een trend die de komende jaren naar verwachting verder doorzet. Vlaanderen was in 2025 verantwoordelijk voor 65,4 procent van de ingezamelde hoeveelheid, tegenover 34,4 procent in Wallonië en 0,2 procent in Brussel.

Stekkerzonnepanelen nieuw

De hoeveelheid op de markt gebrachte zonnepanelen daalde met 11 procent tot iets meer dan 2 miljoen stuks, wat inmiddels minder dan de helft is van de ruim 4,4 miljoen zonnepanelen die in het recordjaar 2023 op de markt gebracht werden.

Sinds afgelopen jaar zijn ook stekkerzonnepanelen toegelaten op de Belgische markt, systemen die via een stopcontact worden aangesloten en zonne-energie toegankelijk maken voor een breder publiek. In het eerste jaar werden ongeveer 14.000 van dit soort zonnepanelen aangegeven bij PV Cycle Belgium. Van een echte doorbraak is volgens de organisatie nog geen sprake, al illustreert het cijfer wel hoe nieuwe, laagdrempelige toepassingen hun intrede doen in de markt.

Extra verwerkers ingeschakeld

Eind vorig jaar telde PV Cycle Belgium 102 inzamelpunten verspreid over het hele land, 62 in Vlaanderen, 38 in Wallonië en 2 in Brussel, een lichte groei ten opzichte van 2024. Voor grotere volumes vanaf ongeveer 40 zonnepanelen organiseert de organisatie een ophaling ter plaatse. In het afgelopen kalenderjaar kwam ongeveer 30 procent van de ingezamelde zonnepanelen binnen via de inzamelpunten, tegenover 70 procent via ophaling ter plaatse.

Nieuw Europees kader

Op beleidsvlak noemt PV Cycle Belgium het Interregionaal Samenwerkingsakkoord rond uitgebreide producentenverantwoordelijkheid een belangrijk scharnierpunt, dat inmiddels in de drie gewesten is goedgekeurd. Niet alle onderdelen ervan liggen al vast, maar de bedoeling is een nieuw, geharmoniseerd kader over de gewesten heen. Een uitgebreide levenscyclusanalyse van de zonnepanelenrecycling wordt in 2026 apart gepubliceerd.

Bron : Solar storage

SIDCON

Recyclage : une usine belge de plus

Et de cinq. Une nouvelle usine de recyclage d'emballages plastiques ménagers capable de recycler 40.000 tonnes de PET en matière réutilisable dans le secteur alimentaire a ouvert ses portes ce mercredi à Neufchâteau (province de Luxembourg). Elle vient s'ajouter au réseau d'usines que Fost Plus met en place depuis plusieurs années en vue de pouvoir recycler localement les déchets du sac bleu. Grâce à l'ouverture de celles-ci, la Belgique recycle aujourd'hui près de six fois plus d'emballages plastiques ménagers sur son territoire qu'il y a quatre ans, passant de 13.463 à 74.236 tonnes en 2025. C'est plus de la moitié des emballages plastiques ménagers mis sur le marché.

L'usine Mopet de Neufchâteau a été développée par le recycleur néerlandais Morssinkhof Rymoplast, avec le soutien de l'intercommunale Idelux et en partenariat avec Fost Plus qui lui garantit des volumes de matière. L'investissement de 68,5 millions d'euros permet la création de 90 emplois, auxquels devraient venir s'ajouter 35 emplois supplémentaires lorsque l'installation tournera à plein régime. L'usine a la capacité de recycler 40.000 tonnes de bouteilles transparentes, de bouteilles opaques et de barquettes en PET. La matière recyclée obtenue remplit les critères de qualité pour pouvoir être réutilisée pour des emballages en contact avec les aliments. En clair, les bouteilles usagées pourront redevenir des bouteilles neuves. Idem pour les barquettes.

Si cette boucle existe déjà pour les bouteilles transparentes, c'est par contre une première pour les bouteilles opaques et les barquettes. Celles-ci subissaient jusqu'ici un « décyclage », c'est-à-dire qu'elles étaient transformées dans un nouveau produit de valeur ou d'utilité inférieure (fibres textiles, bancs...). « Nous allons créer une boucle fermée en Belgique et pour le marché belge », souligne Stefan Morssinkhof, CEO de Mopet, insistant sur l'intérêt de recycler les déchets au plus proche de là où ils sont produits.

Obligations européennes

Même si le marché du plastique recyclé est très difficile ces dernières années en raison de la concurrence du plastique vierge bon marché, l'usine n'a guère de souci à se faire pour trouver des débouchés à court et moyen terme. Le nouveau règlement européen sur les emballages va imposer, dans les années à venir, aux fabricants d'emballages d'intégrer au moins 30 % de plastique recyclé dans leurs produits. Certaines marques ont aussi décidé d'aller volontairement au-delà des obligations européennes et d'utiliser 100 % de PET recyclé même s'il est plus cher.

Pour Stefan Morssinkhof, on ne peut néanmoins pas s'en remettre uniquement à la bonne volonté des marques pour faire grandir le marché. « Il serait utile qu'il y ait des incitants pour pousser les producteurs d'emballages à intégrer des pourcentages élevés de plastique recyclé. En France, les entreprises qui dépassent la barre des 30 % reçoivent un subside de 500 euros par tonne de plastique. C'est le genre de mesures dont on a besoin en Belgique aussi. »

Si le marché grandit suffisamment, l'usine de Neufchâteau pourrait s'étendre, moyennant un investissement supplémentaire de 45 millions d'euros. Un espace est prévu pour accueillir une unité de recyclage chimique qui permettrait de donner une seconde vie à des emballages PET qui sont trop difficiles à recycler de manière mécanique. « On veut procéder à cette extension le plus vite possible, mais aujourd'hui, le marché n'est pas encore prêt », déplore le CEO de Mopet. « On espère pouvoir prendre une décision d'investissement dans les cinq ans. »

A la fin de l'année, une sixième usine de recyclage devrait encore voir le jour à Lommel. Exploitée elle aussi par Morssinkhof, elle sera dédiée au recyclage des emballages en polypropylène et polyéthylène (bouteilles de shampoing, barquettes de beurre...).

Source : Le Soir

REMONDIS®
WORKING FOR THE FUTURE

Knauf komt EPS-afval op de werf halen

EPS of geëxpandeerd polystyreen is een veelgebruikt materiaal voor gevelisolatie. De snijresten die tijdens de plaatsing ontstaan, belanden echter nog vaak bij het bouwafval, terwijl ze perfect recycleerbaar zijn. Om die materiaalstroom een tweede leven te geven, heeft Knauf België een nieuwe terugnamedienst in het leven geroepen. Het op de werf opgehaalde materiaal wordt opnieuw ingezet als grondstof voor nieuwe EPS-producten.

Sinds kort heeft Knauf een nieuwe recyclagedienst voor EPS-afval in België op poten gezet. "EPS is een waardevolle grondstof voor gevelisolatieplaten, die 100% gerecycleerd kan worden wanneer ze correct wordt gesorteerd", zegt Geoffrey Houbart, Sustainability & Public Affairs Director. "Met deze dienst maken we het onze klanten gemakkelijker om hun werfafval duurzaam te beheren én dragen we samen bij aan een meer circulaire bouwsector."

Van afval naar grondstof

De werking is eenvoudig. Bouwwerven verzamelen zuivere EPS-snijresten van Knauf-gevelisolatie in speciale recyclagezakken. Vervolgens organiseert Knauf de ophaling en verwerking via een erkende recyclagepartner. Het gerecycleerde materiaal krijgt daarna een tweede leven als grondstof voor nieuwe EPS-producten.

Het gaat specifiek om zowel grafiet-EPS (grijs) Knauf EPS 032 en Hogedichtheid-EPS (wit) Knauf EPS HD. Op aanvraag ontvangen klanten bovendien een recyclagecertificaat als bewijs van de correcte verwerking van het ingezamelde materiaal.

Circulair bouwen in de praktijk

Met de nieuwe dienst wil Knauf niet alleen de hoeveelheid bouwafval verminderen, maar ook hoogwaardige grondstoffen maximaal in de materiaalkringloop houden. Er wordt gemikt op 600 m³ EPS in het eerste jaar.

Geoffrey Houbart: "We merken bij steeds meer bouwbedrijven de wil om in te zetten op circulair bouwen, maar in de praktijk is dat niet altijd vanzelfsprekend. Ze zien niet altijd de mogelijkheden om ook tijdens de uitvoering de milieu-impact van hun projecten te verkleinen. Met deze terugnamedienst willen we die stap zo eenvoudig mogelijk maken."

Eenvoudig en zonder extra kosten

De speciale recyclagezakken zijn verkrijgbaar via de erkende Knauf-verdelers. Na het vullen volstaat één aanvraag om de ophaling van de zakken te organiseren. Er worden uitsluitend restanten van Knauf gevelisolatieplaten aanvaard. Deze moeten schoon en droog zijn en mogen geen resten bevatten van lijm, PU-schuim of cement. De ophaling zelf is dan kosteloos.

Bron : Bouwkroniek

Des biscuits fabriqués pour nourrir les astronautes ?

Présentés pour la première fois lors d'une conférence scientifique aux États-Unis, les μ Bites sont de petits biscuits produits à partir de déchets décomposés et transformés en micro-organismes. Leurs créateurs y voient une solution possible pour produire de la nourriture dans l'espace ou dans les zones sinistrées.

Transformer une bouteille en plastique, jetée à la poubelle après usage, en un appétissant biscuit à la vanille ne relève plus de la science-fiction ou de la magie. Lors de la dernière conférence de l'American Chemical Society (ACS) à Chicago, le 24 août, des chercheurs américains ont présenté à l'assemblée une série de gourmandises conçues à l'aide de déchets plastiques et agricoles recyclés.

En plus de proposer une nouvelle façon de gérer les déchets, ces bouchées réellement comestibles, appelées μ Bites (à prononcer "microbites"), pourraient servir de nourriture dans des environnements extrêmes, comme lors de futures missions spatiales vers Mars, dans des zones frappées par des catastrophes naturelles ou isolées. Plus largement, ces en-cas pourraient aider à lutter contre la faim dans le monde, espèrent leurs créateurs.

Les ingrédients d'une recette inédite

Inventée dans le cadre du défi "Deep Space Food Challenge" soumis par la NASA, cette méthode commence par décomposer des matériaux riches en carbone, à l'instar de bouteilles en PET ou de résidus agricoles, dont des cannes de maïs. Des microbes génétiquement modifiés, issus de différentes souches de levures, vont ensuite consommer les molécules restantes pour en faire des protéines, des graisses et d'autres nutriments.

À ce mélange sont ajoutés de l'amidon, des fibres et des édulcorants qui vont donner une pâte envoyée dans une imprimante 3D pour être façonnée, ou "extrudée", selon une forme donnée. Et voilà des biscuits riches en protéines à déguster dès maintenant ! "Lorsqu'un astronaute se rend sur Mars, il doit survivre dans des conditions extrêmes. Le voyage aller-retour dure trois ans. Il faut utiliser tout ce dont on dispose", rappelle le microbiologiste Lahiru Jayakody au journal Guardian pour expliquer cette cuisine singulière.

Des biscuits améliorés et bientôt des tests gustatifs

Depuis les travaux initiaux lancés en 2021, la cheffe du projet Sandhya Jayasekara et ses confrères ont programmé des levures pour qu'elles produisent de la vanilline, le composé chimique responsable de l'arôme de vanille, et du bêta-carotène, un nutriment que l'organisme transforme en vitamine A, ce qui améliore le goût de leurs petites douceurs. "Nous utilisons des microbes pour faire de ce biscuit un produit plus attrayant et plus agréable pour le consommateur", indique la scientifique dans un communiqué de l'American Chemical Society.

Mais les consommateurs accepteront-ils de manger un aliment fabriqué à partir de déchets plastiques ? Les chercheurs insistent sur le fait que leurs biscuits ne contiennent pas de plastique brut, que le matériau est d'abord décomposé en molécules et que ce sont elles qui sont transformées après par des micro-organismes en gâteaux.

Même si personne n'en consomme encore, l'équipe étant dans l'attente du feu vert des autorités compétentes pour procéder à des tests gustatifs, les μ Bites sont sans danger pour la consommation, selon ceux qui les ont créés. Jusqu'à présent, les participants à l'expérience se sont contentés de sentir les produits imprimés, dont l'odeur était apparemment "agréable".

Source: GEO

Valipac en Raff Plastics recycleren big bags

Vanaf november 2026 wordt een exportverbod op kunststofafval naar niet-OESO-landen van kracht. Hierdoor dreigt de recyclage van bepaalde bedrijfsmatige kunststofverpakkingen verstoord te raken. Raff Plastics in Houthulst wordt nu ingeschakeld om die impact op te vangen. “We gaan naar schatting 6.000 ton ingezamelde big bags recycleren.”

De Belgische organisatie voor Uitgebreide Producentenverantwoordelijkheid (UPV) voor bedrijfsmatige verpakkingen, Valipac, sloot een overeenkomst met het recyclagebedrijf Raff Plastics in Houthulst om de impact van de nieuwe regelgeving op te vangen. Dankzij deze samenwerking wordt er lokale capaciteit gereserveerd om zo'n 6.000 ton ingezamelde plastic big bags in België te recycleren.

“Het exportverbod voor kunststofafval verplicht ons om vandaag al oplossingen voor morgen te voorzien. Daarom hebben we samen met Raff Plastics een lokale recyclageoplossing voor big bags veiliggesteld. Zo blijven Belgische bedrijven sorteren en garanderen we de continuïteit van de recyclage in België”, stelt Xavier Lhoir, deputy managing director bij Valipac.

Raff Plastics is er trots op bij te dragen aan een Belgische oplossing voor dit plastic afval"

“Om de continuïteit van de recyclage van big bags te garanderen, lanceerden we begin dit jaar een oproep voor bedrijven die deze complexe kunststofstroom kunnen recycleren. In totaal stelden 24 bedrijven zich kandidaat. Na evaluatie op basis van een strikt lastenboek selecteerden we Raff Plastics, een familiebedrijf uit Houthulst dat gespecialiseerd is in kunststofrecyclage.”

De overeenkomst reserveert voldoende Belgische recyclagecapaciteit voor de recyclage van 6.000 ton ingezamelde big bags, waarbij deze afvalstromen opnieuw kunnen worden ingezet in nieuwe industriële toepassingen, zodat bedrijven hun big bags kunnen blijven sorteren.

“Met deze samenwerking geven we duizenden tonnen afgedankte big bags een tweede leven. Dat is goed nieuws voor de lokale tewerkstelling. Raff Plastics is er trots op bij te dragen aan een Belgische oplossing voor dit plastic afval”, zegt Caroline Van der Perre, managing director bij Raff Plastics. (ACK)

Bron : Krant van West-Vlaanderen

Vêtements invendus

L'Europe interdit la destruction, mais achACT réclame "une réduction de la production" pour s'attaquer au cœur du problème

Depuis le 19 juillet, les grandes entreprises textiles ne peuvent plus détruire leurs invendus. Une avancée contre le gaspillage qui soulève déjà des questions : quelles entreprises seront réellement concernées et cette mesure suffira-t-elle à freiner un modèle fondé sur la surproduction ? Pour Sanna Abdessalem, coordinatrice de l'ASBL achACT, l'Europe s'attaque davantage aux conséquences qu'aux causes structurelles de la fast fashion. Elle s'est confiée dans La Matinale de La Première ce lundi.

Brûler des vêtements neufs sera bientôt interdit : l'Union européenne franchit une nouvelle étape dans sa stratégie contre le gaspillage textile. Désormais, les grandes entreprises ne pourront plus détruire leurs invendus, une pratique qui concernerait entre 4 et 9% des produits mis sur le marché, soit des centaines de milliers de tonnes chaque année.

Pour Sanna Abdessalem, coordinatrice de l'ASBL achACT, une ASBL qui défend les droits des travailleurs et travailleuses de l'industrie de l'habillement et milite pour une mode plus juste, cette décision va dans la bonne direction. Mais elle estime qu'elle reste loin de répondre aux dérives profondes de l'industrie textile.

Selon elle, tant que la production continuera à exploser, interdire la destruction des invendus ne fera que déplacer le problème.

Une réglementation qui laisse encore des zones d'ombre

Le flou entoure aussi cette nouvelle législation. Une grande question concerne le champ d'application de cette nouvelle règle européenne. Si le texte vise les grandes entreprises textiles, Sanna Abdessalem pointe une incertitude : reste à savoir s'il s'applique uniquement aux entreprises dont le siège social est situé en Europe ou également aux marques et plateformes qui vendent leurs produits sur le marché européen. "Ce qui n'est pas clair, c'est de savoir si on parle des entreprises uniquement dont le siège social est basé en Europe ou si on parle plus largement des entreprises qui sont actives en Europe".

Une nuance qui pourrait être déterminante, notamment face aux plateformes d'ultra fast fashion internationales. "Cela pourrait impliquer par exemple les plateformes d'ultra fast fashion comme Shein ou Temu".

Pour la coordinatrice d'achACT, cette question n'est pas anodine : sans clarification sur le périmètre des acteurs concernés, certaines entreprises pourraient échapper à une partie des obligations européennes.

Une industrie construite sur la surproduction

Les chiffres donnent le vertige. "On estime qu'entre 100 et 150 milliards de vêtements sont produits chaque année", rappelle Sanna Abdessalem. Une partie de ces vêtements, pourtant neufs, finit encore aujourd'hui incinérée.

Cette destruction représente une double pollution. D'abord parce que ces vêtements ont nécessité des ressources considérables pour être fabriqués. Ensuite parce qu'ils sont, dans leur grande majorité, composés de fibres synthétiques issues du pétrole. "La plupart de ces vêtements sont aujourd'hui produits avec des fibres synthétiques, donc issues du pétrole. Cela a des conséquences assez terribles sur l'environnement".

Pourquoi les entreprises en arrivent-elles là ? Pour la coordinatrice d'achACT, la réponse est simple : détruire coûte souvent moins cher que trouver une autre solution. "Ces entreprises réalisent leurs activités commerciales sur base d'un système bien connu qu'on appelle la fast fashion. Aujourd'hui, rien ne les empêche de surproduire".

Elle va plus loin en dénonçant un modèle économique qui repose, selon elle, sur l'exploitation à tous les niveaux. "Elles ont construit leur modèle économique sur cette surproduction massive de vêtements, rendue possible

parce qu'elles exploitent à tous les étages : l'environnement, les écosystèmes, les travailleurs et les travailleuses".

Le risque de déplacer les déchets plutôt que de les réduire

L'une des alternatives prévues par la réglementation consiste à orienter les invendus vers des associations caritatives ou des structures de réemploi. Une solution qui peut sembler vertueuse mais qui, selon achACT, risque surtout de transférer la charge vers un secteur déjà saturé. "Aujourd'hui, le secteur des entreprises sociales et solidaires croule sous des vêtements de mauvaise qualité et sont en incapacité de trouver des débouchés".

Les chiffres avancés illustrent les limites actuelles du recyclage textile. "Seulement 1% des textiles dans le monde sont réellement recyclés en nouveaux vêtements", explique Sanna Abdessalem. Quant au marché de la seconde main, il ne parvient à absorber que "15 à 20% des vêtements en fin de vie".

Le reste devient un déchet.

Et ces déchets quittent souvent l'Europe. "Ils vont retomber sur la responsabilité d'États comme le Chili, le Ghana ou l'Ouganda, où des masses de vêtements vont s'amonceler dans des décharges à ciel ouvert ou polluer les océans".

Des exceptions qui inquiètent les ONG

Autre limite pointée par achACT : les nombreuses dérogations prévues dans le texte européen.

Une entreprise pourra notamment détruire ses invendus si elle les a proposés pendant huit semaines à plusieurs associations sans trouver de repreneur. "Or, on sait que le secteur est en crise. Elles pourront tout de même les détruire en toute légalité".

Autre possibilité : lorsque réparer un article ou le préparer à la réutilisation coûte plus cher que sa destruction. "C'est vraiment trop facile".

Pour l'association, ces exceptions risquent de vider largement la mesure de sa portée.

"Il n'y a pas de cadre législatif contraignant qui s'attaque au système"

Pour Sanna Abdessalem, cette interdiction ne constitue qu'une première étape d'un chantier beaucoup plus vaste.

Elle rappelle que cette mesure s'inscrit dans un règlement européen consacré à l'écoconception des produits durables. L'enjeu, selon elle, est désormais de transformer en profondeur la manière dont les vêtements sont conçus. "Nous aimerions que ce règlement s'attaque aux problèmes structurels du secteur. Dès les étapes de fabrication, il faut inclure les conditions de travail, la durabilité, la réutilisation et la réparation".

Car, selon elle, c'est dès la conception des vêtements que les impacts sociaux et environnementaux doivent être pris en compte. "À partir du moment où un produit est conçu, le fait de remédier à ses impacts sociaux et environnementaux doit être pris en compte. Cela va fatalement induire une réduction de la production".

Son constat est sans appel : "Il n'y a pas de cadre législatif contraignant qui s'attaque au système".

Pour achACT, interdire de brûler les invendus constitue donc un signal politique important. Mais sans réduction de la production textile, la mesure risque de ne traiter que les symptômes d'un modèle économique qui, lui, reste inchangé.

Source : RTBF

Blik op België

"Ik ben wel wat zenuwachtig, moet ik toegeven", zegt een medewerker van de Textile Recycling Expo vooraf aan de expo. "Zal er protest uitbreken als Shein komt spreken? Tegelijk vind ik niet dat we hen mogen uitsluiten. Ze zijn zo'n belangrijke speler in de mode-industrie geworden, en ze doen ook goede dingen rond recyclage." En even later toch: "Misschien moeten we beveiligingsagenten inschakelen."

De textielrecyclagebeurs in Brussel was afgelopen week nog maar aan haar tweede editie toe en slaagde er, ondanks de hittegolf, in om per dag 3.000 bezoekers uit 62 landen naar de Heizel te lokken. Dat is bijna het dubbele van vorig jaar. "Het is de enige conferentie ter wereld die zich volledig toelegt op de recyclagemogelijkheden van textiel", mailde marketingmanager Isobel Ree vooraf.

Een toonaangevende beurs, dus, om het over verduurzaming te hebben. En daar mocht ook de Chinese webwinkel Shein zijn zegje doen. Ook fastfashionmerken Primark en H&M waren welkom om het over hun duurzame inspanningen te hebben.

Nick Lambert van Primark gaf publiekelijk toe dat merken zoals het zijne meer hun best moeten doen om duurzamere kleren te maken "zonder aan functionaliteit in te boeten". H&M-manager Julie-Marlène Pelissier beloofde meer gerecycleerde materialen te gebruiken tegen 2030. Na haar panelgesprek duldde ze geen vragen van de pers. "Stuur je een mail? Ik moet dat aftoetsen met het internationale team."

De Europese beleidsdirecteur van Shein, Gail Orton, maakte er zich met dezelfde smoes van af. "Ons merk ligt echt onder een vergrootglas. Mij publiek uitspreken mag ik niet doen, dat begrijp je vast."

"Die vrouw van Shein? Die zei inderdaad helemaal niks", reageert een bezoeker na afloop van een panelgesprek waarvoor Orton uitgenodigd werd. Het thema van het gesprek was de beleidsmaatregel die bedrijven zoals Shein vanaf 2028 verplicht om een afvaltaks te betalen voor de kleren die ze op de markt brengen. "Lastige regels", vond Orton dat. "Ik maak me zorgen dat elke Europese lidstaat dit op zijn eigen manier zal afdwingen. Dat is niet handig voor ons als merk."

Tot een opstand is het niet gekomen, al zat de frustratie achteraf bij sommigen hoog. "Geen enkele kritische vraag kreeg ze", reageert Yayra Agbofah, een Ghanese modeontwerper. "De moderator polste naar de impact van textielafval op tweedehandsmarkten zoals in Ghana. Die vraag sloeg ze over."

"Wat een teleurstelling", vindt ook een Brusselse schrijfster op de eerste rij. "Shein wacht tot de Europese wetgeving op punt staat alvorens iets te doen. H&M zei vorig jaar net hetzelfde. Neem dan toch je verantwoordelijkheid!" Op het einde had ze het over "kleren in elk prijssegment", herinnert de schrijfster zich. "Zo zie je maar waar het allemaal om draait bij Shein: geld."

Het is al de tweede keer dat Shein dit jaar opdraafde in Brussel, zij het om een geheel andere reden: in januari riep het Europees Parlement het Chinese bedrijf op het matje omwille van productveiligheid. "Een promopraatje was dat", meent Saskia Bricmont, europarlementariër voor Ecolo. "Ze gaf amper antwoorden op de vragen."

Greenwashing

Luttele uren na het panel met Shein stond in de Europese wijk een bijzondere bijeenkomst van de milieuraad gepland. Milieuministers uit Nederland, Frankrijk en Duitsland vroegen de Europese Commissie om juist strengere maatregelen te nemen tegen ultrafastfashionmerken zoals de Chinese webwinkel.

Broodnodig, oordeelt Mariska Boer, eigenaar van het Nederlandse sorteerbedrijf Boer Group. Zij nam deel aan het laatste panel van de dag. Haar laatste woorden richtte ze tot Shein: "Kan er geen extra milieubelasting op ultrafastfashion komen? We moeten hier echt iets aan doen."

De Textile Recycling Expo is niet de enige beurs waar bedrijven die je niet met duurzaamheid associeert de kans krijgen om zich daarover uit te spreken. In de Deense hoofdstad Kopenhagen gaat jaarlijks de Global Fashion Summit door, de grootste duurzame modebeurs ter wereld. Die is vorig jaar aangeklaagd voor greenwashing.

Bron : De Morgen

Vers une solution pour assurer la rentabilité du recyclage des batteries en Europe ?

Le recyclage des batteries est souvent présenté comme l'un des maillons essentiels de la transition vers la voiture électrique. D'un côté, il convient de limiter la dépendance européenne aux matières premières importées. De l'autre, il est question de récupérer une partie du lithium, du nickel ou du cobalt contenus dans les accumulateurs arrivés en fin de vie. Mais entre la faisabilité technique et la viabilité économique, il y a encore un fossé.

Pourquoi le recyclage coûte encore si cher ?

Selon une étude menée par la HHL Leipzig Graduate School of Management dans le cadre du projet européen Safeloop, recycler une batterie en Europe génère une perte moyenne d'environ 1,90 € par kg. Plusieurs postes expliquent ce déficit, à commencer par le transport. Considérée comme une marchandise dangereuse, l'acheminement d'une batterie coûterait en moyenne seize fois plus cher qu'un fret classique.

Le démontage des packs constitue une autre dépense importante. Les batteries n'ont pas toutes la même architecture et leur désassemblage est encore très dépendant d'opérations complexes et coûteuses. À cela s'ajoutent les incertitudes sur la quantité et la valeur des matériaux effectivement récupérés une fois le traitement effectué.

Des pistes pour passer dans le vert !

Cette équation économique pourrait toutefois évoluer. Les chercheurs estiment qu'une combinaison de mesures permettrait de réduire les coûts de près de 34 %. Parmi les pistes avancées par les auteurs, figurent des batteries conçues dès l'origine pour être plus simples à démonter, un recours accru à l'automatisation, mais aussi des trajets plus courts entre les centres de collecte et les sites de traitement.

La mise en place d'infrastructures spécialisées et de protocoles de transport harmonisés permettrait également de limiter une partie des surcoûts liés au statut de marchandise dangereuse des batteries usagées. Dans le scénario étudié par Safeloop, la perte actuelle de 1,90 € par kg pourrait ainsi se transformer en un léger bénéfice de 0,13 €.

Précisons également que la seconde vie des packs peut améliorer sensiblement leur valeur globale. Une batterie devenue moins adaptée à l'usage automobile peut encore conserver suffisamment de capacité pour servir au stockage stationnaire, par exemple en emmagasinant l'électricité produite par des panneaux solaires. La valeur d'une batterie de bus électrique réemployée de cette manière pourrait progresser de 64 %.

Le vrai enjeu sera aussi économique

Mais cette seconde vie ne règle pas complètement le problème. La valeur supplémentaire créée profite surtout aux exploitants des véhicules et des systèmes de stockage, alors que les coûts du recyclage final peuvent être supportés par d'autres acteurs. Pour Safeloop, cette mauvaise répartition des coûts et des recettes constitue l'un des principaux freins au développement d'une véritable économie circulaire.

C'est pourquoi Safeloop plaide pour de nouveaux modèles économiques capables de mieux répartir coûts et revenus entre constructeurs, exploitants, spécialistes de la seconde vie et recycleurs. Un enjeu d'autant plus important que la réglementation européenne imposera progressivement l'utilisation de matières premières recyclées dans les nouvelles batteries.

Source : Automobile Propre.

Mini-recyclagepark

Afvalintercommunale trekt met mini-recyclagepark richting de inwoners: “Zo zwerfvuil voorkomen”

Uit cijfers blijkt dat Menenaars minder vaak de weg naar het recyclagepark vinden. Daarom start afvalintercommunale Mirom Menen met een proefproject. Met een mini-recyclagepark trekken ze naar de mensen zelf.

Bij afvalintercommunale Mirom Menen merken ze dat heel wat inwoners van Menen veel minder naar het recyclagepark trekken dan die van de deel- en omliggende gemeenten. Om die mensen alsnog te bereiken, start Mirom Menen met een mini-recyclagepark dat ter plekke gaat.

Nieuw is het niet, want onder meer in Kortrijk gebeurt het al. “We willen onderzoeken of we de dienstverlening beter kunnen afstemmen op de noden van de bevolking en recyclage zo toegankelijker kunnen maken”, zegt schepen van Milieu Patrick Roose (VOOR 8930).

Zwerfvuil

Op 12 september trekt het recyclageparkje richting de Nieuwe Tuinwijk, later dit jaar houdt het halt in de Barakken – niet toevallig twee wijken waar de weg naar het containerpark het minst wordt gevonden. Het moet de drempel voor hen kleiner maken. “Zo helpen we tegelijkertijd ook om zwerfvuil en sluikstort te voorkomen”, benadrukt schepen van Netheid Caroline Bont-Vanraes (CD&V).

Kristof Moeyaert, directeur van Mirom Menen, ziet er nog een ander voordeel in. “We kunnen zo ook bezoekers sensibiliseren rond sorteren en recycleren. Ze leren het recyclagepark beter kennen en zo hopen we hen er ook te mogen verwelkomen in de toekomst.”

Boodschappentas

De eerste inzameling zal plaatsvinden op het Diksmuideplein op 12 september, tussen 13.30 en 15.30 uur. Bezoekers kunnen er verschillende soorten afval aanbieden. “Van frituurolie, hout en metaal tot kledij, klein gevaarlijk afval en piepschuim, zolang die maar in een boodschappentas passen”, klinkt het.

Bron : Het Nieuwsblad

Bebat roept eigenaars van thuisbatterij op

Een campagne van Bebat moet eigenaars van thuis- en stekkerbatterijen aansporen om de registratie van hun batterij te checken. Die registratie, die de verantwoordelijkheid is van de producent of de verkoper, is verplicht. Een niet-geregistreerde batterij kan de consument later geld kosten.

Volgens Bebat wordt de oproep steeds relevanter. Vlaanderen telt intussen meer dan 185.000 bij Fluvius aangemelde klassieke thuisbatterijen. Ook de plug-and-playbatterijen, de zogenaamde stekkerbatterijen, zijn aan een snelle opmars bezig.

Bij Bebat, dat verantwoordelijk is voor de inzameling en recyclage van batterijen, merken ze vooral problemen op met de stekkerbatterijen. “Bij klassieke thuisbatterijen is het verschil tussen wat op de markt komt en wat bij Bebat wordt aangegeven relatief beperkt. Bij plug-and-playbatterijen is die kloof veel groter”, legt Martine Vanheers van Bebat uit.

KIJK OOK. Dit is het verschil tussen een stekker- en een thuisbatterij

“Vooral bij buitenlandse webshops merken we dat de Belgische verplichtingen niet altijd worden gevolgd. Voor de consument is dat bij de aankoop niet zichtbaar, maar jaren later kan hij daar wel de gevolgen van ondervinden.”

Registratie checken

Het gaat bijvoorbeeld om de verantwoordelijkheid rond de latere inzameling en recyclage. De verantwoordelijke producent, invoerder of verkoper moet de batterijmodules en hun unieke serienummers aangeven. Dat is nog iets anders dan de aanmelding bij Fluvius, die dient voor het beheer van het elektriciteitsnet. De registratie bij Bebat zorgt ervoor dat de latere inzameling en recyclage geregeld en gefinancierd zijn. Wanneer een batterij niet geregistreerd is, kan de ophaling en recyclage later betalend zijn voor de consument.

Het probleem is dat de consument de registratie niet zelf kan doen. In de meeste gevallen is dat wel al gebeurd, maar de campagne RecyKlaar wil eigenaars stimuleren de registratie te checken. Dat kan via de website van Bebat.

Vinden ze geen serienummer terug? Dan betekent dat niet automatisch dat de batterij niet of niet correct werd aangegeven. Bebat vraagt consumenten in dat geval wel contact op te nemen en indien nodig de verkoper, installateur of webshop aan te spreken.

Bron : Het Laatste Nieuws

Uitstel en afstel teisteren groen industriepark

Vijf jaar na de eerste concessies worstelt het groene industriepark NextGen in de Antwerpse haven om de beloftes waar te maken. Deze week werd het meest ambitieuze project afgevoerd. Zowat elk ander dossier zit jaren achter op schema. ‘Zelfs bedragen van 1.000 euro worden bevroren.’

Sinds kort is er iets veranderd op de kale vlakte van het NextGen-district, de zone in de Antwerpse haven waar uitbater Port of Antwerp-Bruges de groene industrie wil laten ontluiken. Maandenlang stak alleen de groene kubus van TripleW boven het maaiveld uit, de Israëlische start-up die er zijn recyclagetechnologie uittest die melkzuur - een grondstof voor onder meer de chemie - maakt uit industrieel voedselafval. Vorige week kreeg TripleW gezelschap. Power to Hydrogen, een Amerikaanse technologiestart-up uit Ohio, pootte er een witte container neer, met daarin een elektrolyser van een halve megawatt. Het bedrijf wil in Antwerpen voor het eerst op grotere industriële schaal aantonen dat zijn nieuwe technologie geschikt is om groene waterstof te produceren. ‘Installation is underway in Antwerp. Commissioning comes next’, kondigde het zelfverzekerd aan op LinkedIn. De twee installaties staan op NextGen Demo, een kleinere proefzone op het 88 hectare grote NextGen-terrein. Start-ups en scale-ups kunnen daar technologie testen die het lab ontgroeid is, maar nog niet klaar is voor een volwaardige commerciële fabriek - een tussenstap naar industriële productie, die later dan op het omliggende industrieterrein kan worden opgeschaald. TripleW nam er vorig jaar als eerste zijn intrek. Daarna bleef het lange tijd stil, tot Power to Hydrogen zijn installatie leverde. Voor NextGen is dat een nieuwe, zij het bescheiden mijlpaal. Op de voormalige Opel-site, waar tot de sluiting in 2010 auto's van de band rolden, wil de Antwerpse haven al jaren de industrie van de toekomst uitbouwen. Niet alleen met proefinstallaties, maar met een volwaardige cluster van grote fabrieken voor onder meer banden- en plasticrecyclage en groene waterstof.

Ontnuchtering

Een van de eerste grote projecten die de haven aankondigde voor het NextGen-district, was Plug Power. In 2022 was het optimisme groot: het Amerikaanse bedrijf wilde 350 tot 400 miljoen euro investeren in de grootste waterstoffabriek van België, goed voor 50 jobs. De eerste productie was voorzien eind 2024, de volledige ingebruikname in 2025. Vier jaar later volgt ontnuchtering: deze week werd duidelijk dat Plug Power zijn Antwerpse investering vrijwel volledig heeft afgeboekt. Het bedrijf tekende in 2022 wel een 30-jarige concessie, tijdens een Vlaamse economische missie in New York, en dat blijft onveranderd. Plug Power bekijkt een ‘alternatieve aanwending’ voor de activa. Plannen voor kleinschaligere productie zijn volgens de Antwerpse haven nog niet van tafel. Behalve Plug Power kregen nog vier grote commerciële projecten een concessie op NextGen: Bolder Industries en PureCycle uit de VS, die actief zijn in de recyclage van respectievelijk banden en plastic, de Oost-Vlaamse waterzuiveraar Ekopak en het evenzeer Belgische Triple Helix, dat polyurethaanschuim - bekend van onder meer de vulling van matrassen en autostoelen - recycleert. Begin 2023 verklaarde de haven het eerste deel van het terrein daarmee volledig ingevuld en kondigde ze aan dat nog datzelfde jaar de bouw van de fabrieken zou beginnen. Ruim drie jaar later is geen van die grote fabrieken gerealiseerd. Bolder en Triple Helix liepen jaren vertraging op, PureCycle stelde meermaals de bouwplannen uit en ook Ekopaks oorspronkelijke timing bleef niet overeind. ‘Zelfs voor een bedrijf met een concessie, vergunning, bewezen technologie, een ervaren team en marktractie is het bikkelen om investeringen’, zegt Steven Peleman, de CEO van Triple Helix. Zijn bedrijf wil op NextGen ongeveer 85 miljoen euro investeren in een fabriek. NextGen is niet alleen: de Antwerpse haven probeert op meerdere oude industrieterreinen nieuwe, toekomstgerichte activiteiten te laten groeien, voorlopig zonder groot succes. Op Blue Gate, de voormalige Petroleum Zuid-site, zijn de incubator BlueChem en de onderzoekshub BlueApp de zichtbare pijlers voor nieuwe chemie, maar een brede industriële invulling groeit veel trager dan ooit gehoopt. Ook het Vopak Energy Park, een voormalige raffinaderijsite, moest nieuwe industrie aantrekken. Daar trok Vioneo, een dochterbedrijf van het Deense concern A.P. Møller-Maersk, begin dit jaar nog een investering van 1,5 miljard euro in fossielvrije plastics terug.

Weinig appetijt

Telkens is de conclusie dezelfde: de stap van veelbelovende technologie naar een grote industriële fabriek met commercieel succes blijkt veel moeilijker dan bij de lancering van al die initiatieven werd aangenomen. Niet alleen geld of vergunningen vormen daarbij een hindernis. Ook het industriële ecosysteem moet nog ontstaan. D-CRBN, een spin-off van de Universiteit Antwerpen (UA) die met plasmatechnologie afgevangen CO₂ omzet in een grondstof voor de chemie, ambieerde bij de lancering in 2021 nog expliciet een industriële installatie op NextGen. Maar het diende nooit een projectvoorstel in. 'Het is een woestijn', zegt commercieel directeur David Ziegler. D-CRBN vond op NextGen onvoldoende aansluiting voor de aanvoer van CO₂ en de afname van zijn product, en botste bij Antwerpse chemiebedrijven naar eigen zeggen op weinig appetijt om mee in het project te stappen. Nu praat D-CRBN met havens in Duitsland en Scandinavië, waar het 'wel met enthousiasme onthaald wordt'. 'Wij zijn een spin-off van de UA en ik ben zelf Antwerpenaar. We wilden niets liever dan hier opschalen. Maar er wordt veel aangekondigd en in de praktijk zie je daar weinig van gebeuren.' Het is paradoxaal, zegt Peleman: 'De traditionele industrie kan steeds moeilijker concurreren, we zien de gevolgen van klimaatverandering en voelen hoe afhankelijk we zijn van andere regimes. Toch krijgen nieuwe initiatieven weinig kansen. Wij regenereren kritische materialen tegen marktconforme prijzen en met goede marges, maar zelfs dat wordt nog als te risicovol gezien.' Triple Helix heeft zijn vergunning op zak en heeft volgens Peleman zowel leveranciers als potentiële klanten. Op de voormalige Huntsman-site in Everberg produceert een demo-installatie al volumes voor eerste klanten. Maar financiering vinden voor die investering van 85 miljoen in een commerciële fabriek op het NextGen-district gaat dus uiterst moeizaam. In december 2025 hoopte Peleman nog 'begin volgend jaar' groen licht te kunnen geven. Acht maanden later lopen de onderhandelingen nog altijd.

'Valley of death'

Het is de grootste bottleneck op dit moment, denkt Pieter-Jan Blondeel, de projectmanager voor NextGen bij het havenbedrijf: financiering vinden. De meeste commerciële projecten hebben hun vergunning op zak, maar investeerders willen zekerheid over regelgeving, afzet en rendement over een looptijd van twintig jaar of langer. 'Iedereen weet dat de regelgeving eraan komt. Maar je moet ook weten wanneer en hoeveel', zegt Blondeel. 'Dat heeft een impact op de prijzen. Bedrijven weten dat hun businesscase positief kan zijn, maar nog niet hoe de prijszetting eruit zal zien.' Ook dat vertraagt de kapitaalrondes. Zo wil PureCycle op het NextGen-district zijn Europese hub bouwen voor de recyclage van polypropyleen, met op termijn tot 240.000 ton capaciteit. Het Turkse SynPet plant in Antwerpen - niet op NextGen, maar wel dichtbij - een fabriek die jaarlijks 250.000 ton plasticafval moet verwerken tot 110.000 ton circulaire nafta, een cruciale bouwsteen voor de petrochemie. Beide bedrijven zijn miljoenen aan het ophalen, maar wachten volgens Blondeel vooral op meer zekerheid over de Europese regels die de toekomstige vraag naar gerecycleerde grondstoffen moeten creëren. De onderzoekers op BlueApp zien het met lede ogen aan. 'Tussen een werkende technologie en een eerste commerciële fabriek ligt de beruchte valley of death', zegt Pieter Billen, expert materiaalkringlopen aan de UA. 'Je kan een positieve businesscase hebben, maar daarom is die nog niet bankable. Voor een investeerder volstaat het niet dat een technologie werkt en er vandaag klanten voor zijn. Die wil ook weten wie over vijf of tien jaar de grondstoffen zal leveren, wie het product zal afnemen en tegen welke prijs.'

Enorme catch 22

Het creëert een enorme catch 22, zien ze bij BlueApp. Start-ups hebben de bestaande industrie nodig om hun projecten financieerbaar te maken, maar net die bedrijven staan zelf onder zware druk. Innovatiebudgetten sneuvelen dan als eerste. Maar voor bedrijven als Triple Helix hoeft de klassieke chemie niet noodzakelijk zelf miljoenen te investeren, zegt Billen. Een langlopend afnamecontract kan al volstaan om banken en investeerders meer zekerheid te geven over toekomstige inkomsten. ‘Kijk naar Plastics2Chemicals (P2C), de chemische recyclagefabriek van de Antwerpse afvalverwerker Indaver’, zegt hij. Na bijna tien jaar onderzoek en een investering van 105 miljoen euro werd die installatie vorig jaar in gebruik genomen. Ze breekt moeilijk recycleerbaar plastic afval chemisch af tot grondstoffen die de industrie opnieuw kan gebruiken om plastic te maken. Volgens Billen toont P2C vooral het belang van kapitaal met een lange adem. Indaver en de logistieke groep Katoen Natie kunnen de technologie tijd geven om zich commercieel te bewijzen, ook als ze de eerste jaren nog niet maximaal rendeert. ‘Fernand Huts is hier eigenlijk zelf de durfkapitalist’, zegt hij over de eigenaar van Katoen Natie. ‘Met familiekapitaal kan je beslissen om eerst te tonen dat het werkt, ook als je daar in het begin geld mee verliest. Start-ups moeten telkens weer aandeelhouders overtuigen om nog een ronde mee te financieren.’

Kentering

Een uitzondering is Bolder. Het Amerikaanse bandenrecyclagebedrijf zegt voldoende financiering te hebben voor de uitrol van drie nieuwe fabrieken in de VS en Europa. Sinds vorig jaar zit het Amerikaanse infrastructuurfonds Tiger Infrastructure Partners aan boord. De vertraging in Antwerpen zat volgens Wim Van Den Broeck, die de Europese activiteiten leidt, dan ook niet bij het geld, maar vooral bij het vergunningstraject. Dat sleepte langer aan dan verwacht, maar sinds mei heeft Bolder groen licht en wordt het ontwerp verder uitgewerkt. Eind dit jaar wil Bolder na herhaald uitstel de definitieve investeringsbeslissing voor Antwerpen nemen. Intussen bouwt het in de VS een fabriek die model moet staan voor de Antwerpse site, zodat de eerste ervaringen daar nog in het ontwerp kunnen worden verwerkt. ‘Over een paar maanden kunnen we bij wijze van spreken op de knop duwen voor een go in Antwerpen.’ Bij groen licht begint de bouw in 2027 en moet de productie in 2028 starten. Daarmee kan Bolder de eerste grote commerciële fabriek op NextGen worden. Van Den Broeck zegt dat de jaren vertraging niets hebben veranderd aan het geloof in Antwerpen. De gesprekken met leveranciers en potentiële afnemers lopen volgens hem goed en Bolder overweegt zelfs zijn Europese onderzoeksactiviteiten op NextGen onder te brengen. ‘Ik geloof nog 100 procent in het NextGen-district. Wij gaan er vol mee door, PureCycle ook trouwens. Recent zijn heel wat vergunningen toegekend. Ik verwacht dat er een stroomversnelling komt. Het investeringsklimaat blijft moeilijk, maar er is voldoende tractie.’ Ook bij het havenbedrijf leeft daarom de hoop dat Bolder het begin van een kentering wordt. Van de grote commerciële projecten heeft alleen PureCycle nog geen vergunning. De Amerikaanse plasticrecyclagegroep wil die aanvraag eind dit jaar indienen en mikt op een bouwstart in 2027. ‘We hebben de voorbije maanden veel vooruitgang geboekt’, zegt Blondeel. ‘Er is opnieuw momentum. Een nieuwe marktbevraging voor de demozone lokte veel belangstelling. En de commerciële dossiers gaan de goede richting uit.’ Of dat momentum eindelijk grote fabrieken oplevert, moet nog blijken. Billen vindt het in ieder geval te gemakkelijk om de lege terreinen als een mislukking af te schrijven. ‘Je kan daar cynisch over worden en zeggen: er staat nog niks. Maar het havenbedrijf steekt wel zijn nek uit. Het had ook voor snelle opbrengst kunnen kiezen en het volbouwen met logistiek. Dat heeft het niet gedaan. Op de lange termijn maakt het de goede keuze. Als we de industrie hier willen houden, moet de Antwerpse haven vernieuwen. Dat kan hier. Maar het vraagt tijd, risico en investeringen.’

België test sorteertechnologie

België start als eerste land in Europa een grootschalige test om chipszakjes en andere snackverpakkingen te kunnen recyclen tot nieuwe voedselverpakkingen. Dat meldt Fost Plus, de organisatie die instaat voor de inzameling en recyclage van huishoudelijk verpakkingsafval.

Wie onlangs een zakje chips heeft opengetrokken, heeft er niets van gemerkt, maar er is wel degelijk iets veranderd aan de verpakking. Er is een onzichtbaar watermerk in verwerkt in het plastic waardoor de sorteermachines de voedselverpakkingen apart houden. Zo kan het materiaal later gerecycleerd worden tot nieuwe voedselverpakkingen.

Het systeem kan zo een onderscheid maken tussen voedselverpakkingen en niet-voedselverpakkingen. "Dat onderscheid is nodig, want om de voedselveiligheid te kunnen garanderen, bestaan er zeer strenge regels voor het gebruik van gerecycleerd plastic in voedselverpakkingen", klinkt het.

Voor het project werkt Fost Plus samen met voedingsbedrijven als Mondelez, Ferrero en PepsiCo. (

Bron : De Morgen

AGENDA 2026

Editeur responsable /
Verantwoordelijke uitgever :

Vincent Jumeau

BESWA vzw – asbl
Avenue Kersbeek 215
1190 Bruxelles
Kersbeeklaan 215
1190 Brussel

Vind ons terug op

www.beswa.org

Retrouvez-nous sur

www.beswa.org

Om met ons contact op te
nemen : info@beswa.org

Pour nous contacter :
info@beswa.be

EVENT	DATE	PLACE
AGSRECYCLING	23-25/9/2026	Praag
Cradle to Cradle	16-17/9/2026	Berlin
Circular Textile Days	30/9/2026	Tilburg
ISWA	9-11/11/2026	London
Residues conference CEWEP	18/11/2026	Mechelen

A tous nos membres / Aan al onze leden :
BESWA NEWSLETTER est à votre service – staat tot uw dienst

Articles de fond

Nous vous rappelons que nous sommes intéressés par tout article d'intérêt général ayant trait au domaine de la propreté publique (balayage, nettoyage, service d'épandage...), de la collecte, du traitement ou de l'élimination des déchets. La longueur de ce texte peut varier de deux à six pages dactylographiées, sauf si l'intérêt du sujet justifie un dépassement de la limite supérieure. Des photos et schémas explicatifs sont évidemment souhaités.

Rubriekartikels

Wij herinneren er u nogmaals aan dat wij zéér geïnteresseerd zijn in alle artikels van algemeen belang met betrekking tot de openbare reiniging (vegen, reiniging, winterdienst...), de inzameling, verwijdering of verwerking van het afval. De lengte van deze teksten kan variëren van 2 tot 6 bladzijden, behalve indien het belang van het onderwerp een verlenging rechtvaardigt. Foto's en toelichtende schema's zijn natuurlijk wenselijk!

[Inscription](#) – [Inschrijving](#)